

UKRAJINSKÁ ARMÁDA SPUSTILA “VOLČANSKÝ MLÝNEK NA MASO”, ABY POSTAVILA RUSKO PŘED NEPŘÍJEMNOU VOLBU - politolog Iščenko

- editor007 | 26. května 2024

UKRAJINA / RUSKO: Nepodléhejte euforii. Ano, děláme pokroky. Ano, zaznamenáváme úspěchy. Ano, jsme blízko tomu, abychom letos zlomili Ukrajině vaz. Ale na straně nepřítele jsou také lidé, kteří vypracovávají strategie a snaží se zvrátit situaci ve svůj prospěch čímkoli, co je po ruce.

Měli bychom s tím počítat, říká komentátor listu Rossija Segodnja Rostislav Iščenko.

Uvedl to v rozhovoru pro Ukrajinu.ru.

Poté, co ruské ozbrojené síly začaly postupovat směrem na Charkov, se na Ukrajině začalo aktivně diskutovat o korupci při výstavbě opevnění. Místní sdělovací prostředky, jež ukazují fotografie “dračích zubů” navršených na hromadách, kladou otázku: “Kam jsme dali tolik peněz?”

- Rostislave Vladimiroviči, jak nebezpečný je pro Kyjev náš průlom na severní Ukrajině z hlediska informací? Co může zachránit režim Zelenského, pokud se nedopustíme kritických chyb?

- Co se týká nedostatku opevnění v Charkovské oblasti, tak to bych si moc nevyskakoval. Už teď je zřejmé, že náš průlom na severu Ukrajiny bude těžký, protože Zelenskyj tam vrhá mobilizované jednotky doslova z aut a ucpává mezery v obraně jejich týlem.

Ale ruská média z nějakého důvodu přebírají téma ukrajinské korupce a ukazují rozhovory s ukrajinskými zajatci. Pokud to tak bude pokračovat, budou muset odpovídat na nepříjemné otázky ruského obyvatelstva: “Když tam ukrajinská armáda nemá žádné opevnění, proč tedy naše armáda trčí v oblasti Lipceva a Volčanska? Bojují Ukrajinci dobře? Tak proč jste nám tvrdili, že tam už nemá kdo bojovat?”.

Znovu opakuji, situace směrem na Charkov pro nás není příliš příznivá. Zelenskyj a Západ mají stále po ruce dostatek lidského materiálu, proto se rozhodli vrhnout na frontu vše, co se jen pohne. “Tyto lidi stejně nikdo nepotřebuje. Jsou zbyteční. Kdo přežije, ten přežije. A kdo zemře, zemře s výhodou pro nás /pro Ukrajinu/, protože jejich těla budou trápit ruské tanky.”

Ze všech směrů, kde jsme plánovali průlomy, dostáváme nyní zprávy, že k ukrajinskému vojsku houfně přicházejí posily. Většinou to nejsou profesionální vojáci. Jsou to lidé, kteří byli mobilizováni včera či předevčírem. Tři až pět dní - a je na frontě. Šest nebo sedm dní - a je po něm. To jsme svého času viděli v Artjomovsku. Vzpomínáte si, kolikrát jsme dobývali toto město, které kyjevský režim prostě zavalil mrtvolami. Teď se nepřítel snaží zopakovat stejný podraz.

Ukrajina se chystá učinit následující kroky. Chce částečně stáhnout své zbývající profesionální jednotky za Dněpr, nové jednotky vycvičit a vyzbrojit (pokud Západ poskytne zbraně), aby získala novou záložní armádu o síle 200-300 tisíc mužů, a přesvědčit Západ, aby poslal expediční sbor. To

vše chce doplnit 300-400 tisíci mobilizovanými vojáky. Poté, co budou zničena její vojska na levém břehu, vytvoří obrannou linii podél Dněpru.

Navíc se může pokusit udržet Černigov, Poltavu a Sumy. Já bych to na jejich místě neriskoval, ale oni to mohou udělat.

Kyjevský režim výslovně prohlásil, že se chystá vrhnout na frontu asi 600 000 nových mobilizovaných. Ukrajinské ozbrojené síly trpí ztrátami 1,5 tisíce lidí denně. To je 45 tisíc měsíčně a 500 tisíc ročně. Tímto tempem je všechny nezabijeme ani za rok. Ještě jsme ani nezabili všechny, kteří jsou na frontě teď. A stále jich tam bude dost. A ti, kteří v tomto mlýnku na maso přežijí, budou dostatečně vycvičení bojovníci. Kyjevský režim se bude snažit dostat tyto síly za Dněpr.

Ukrajina se domnívá, že ruské armádě dojde dech, pokud ji bude i nadále zasypávat mrtvolami. Pokaždé posílá další mobilizované muže, zatímco ruské ozbrojené síly jsou doplňovány kontraktory. Kyjev nám ani nemusí způsobit vážné ztráty. Už třetím rokem se nám prostě snaží dostat na kobylku: buď provedeme další mobilizaci (na podporu fronty můžeme potřebovat nejméně 500 tisíc lidí), což se lidem líbit nebude, nebo zvolníme, a tím poskytneme Ukrajině a Západu čas na přezbrojení jejich armád. Důsledkem bude, že nám mohou způsobit ještě větší problémy na našich západních hranicích.

Musíme s tím počítat.

- Jak na to můžeme reagovat?

- Jednoduše si musíme pospíšet, ale nemůžeme se pouštět do sebevražedných útoků ve stylu -“někdo bude zabit, někdo se probije, a když se neprobije, navezeme tam další”. Proto se snažíme zvyšovat počet ztrát UA větší ničivou silou našich zbraní, aby pokaždé bylo zabito více nepřátelských vojáků, než jich kyjevský režim stihne nahradit. Pokud to bude fungovat, za půl roku už nepřítel nebude mít těch 600 tisíc mobilizovaných, dokonce jich ztratí ještě víc.

V takovém případě budeme moci udržet seriózní tempo postupu a rychle řešit naše úkoly. V opačném případě se dostaneme do pasti, o které jsem se už zmiňoval.

Nebo budeme muset odněkud vzít obrovské rezervy, abychom zvýšili náš náskok. Navíc - když budeme méně bombardovat a častěji útočit, budou i naše ztráty vyšší.

Pokud to neuděláme, budeme se muset smířit s tím, že se Ukrajina protáhne až do roku 2025 a v roce 2025 se Západ pokusí vytvořit v zóně speciální vojenské operace situaci, kdy nebudeme moci postoupit, a pak nám v rámci této patové situace vnutí mír za pro nás nevýhodných podmínek.

Shrnuto a podtrženo. Není třeba propadat euforii. Ano, postupujeme vpřed. Ano, děláme pokroky. Ano, jsme blízko tomu, abychom letos zlomili Ukrajině vaz. Ale na straně nepřítele jsou také lidé, kteří vypracovávají strategii a snaží se zvrátit situaci ve svůj prospěch tím, co mají po ruce. A protože jejich lidské zdroje nekladou odpor a vyražejí - sice v ponuré náladě - ale vyražejí na frontu, musíme předpokládat, že bude zmobilizováno dalších 600-700 tisíc lidí.

Ano, zabijeme je rychle. Jedinou otázkou zůstává, zda je zabijeme dostatečně rychle.

- Margarita Simonjanová již dříve zveřejnila seznam 500 ukrajinských válečných zajatců, kteří by se rádi vrátili na Ukrajinu, ale Kyjev je vyměnit nechce. Víme také o civilistech, které Kyjev nezákonně vězní a kteří by s výměnou souhlasili. Zároveň propouštíme “čekatele”, ale civilisty na výměnu nebereme. Existuje jiný způsob, jak dostat všechny naše lidi z ukrajinského zajetí a vězení, než naše konečné vítězství?

- Když říkáte, že propouštíte "čekatele", co tím myslíte?

- Nedávno zajali v Záporožské oblasti dalšího ukrajinského občana, který předával Ukrajincům údaje o pozicích ruských jednotek. Nebyl uvězněn, ale vyhnán na území kontrolované Kyjevem.

- V Záporožské oblasti jsme vytvořili jakýsi zvláštní stát. Dělají to už více než rok. Proto se k tomu vyjádřilo i nejvyšší ruské vedení. Lidé, kteří se dopustili zločinu proti Rusku, by měli být podle zákona uvězněni, ne posláni zpět.

Vzato obecně - taková praxe jako vyhoštění neexistuje. Pokud se člověk narodil a vyrostl v Záporožské oblasti, stává se buď ruským občanem, nebo naším člověkem s ukrajinským pasem.

Vyhnat lidi z území, kde se narodili, je možné pouze tehdy, pokud sami souhlasí s jeho opuštěním. Samotné vyhoštění však vypadá absurdně. Ukazuje se, že jsme chytili nepřítele, který zabíjel naše lidi, a pak jsme ho poslali na Ukrajinu, aby je zabíjel dál.

Nevím, proč se to v Záporožské oblasti děje. Na jiných místech se to neděje. Na to se musíte zeptat místních úřadů. Pokud tam mají opravdu nějakou zvláštní situaci a není jiná možnost, tak se nad tím nebudeme rozhořčovat. Ale teď to vypadá jako absurdita, která se táhne už dva roky. A zatím jsem od nikoho neslyšel jediné jasné vysvětlení, zato jsem viděl neustálý údiv právníků, vojenských a zpravodajských důstojníků.

- Nyní k výměnám.

- Během války není nikdo povinen vyměňovat zajatce. Rusko a Ukrajina o tom mohou jednat, ale nemají takovou povinnost. Váleční zajatci by měli být propuštěni domů až po skončení války, ale ani pro to neexistuje žádný konkrétní časový rámeček. Podle mezinárodního práva by měli být propuštěni co nejdříve po skončení války. "Co nejdříve" je relativní pojem. Například německé zajatce jsme nakonec propustili až v roce 1956 a nikdo si na to nedělal žádné nároky.

Osvobodíme každého, kdo se dožije našeho vítězství. Chápete, jaký režim sedí v Kyjevě. Když něco chtějí, budou dělat všechno možné i nemožné a rvát: "Vyměňme se". Ale když něco nechťejí, budou se vysmívat a pošklebovat. S tím se nedá nic dělat. A není nic, čím byste je mohli zastrašit.

Dřív jste mohli říct: "Začneme s vámi válčit.". Ale teď už válka probíhá. Kyjevský režim si uvědomuje, že válku nevyhraje. Buď jim zůstane nějaký kus Ukrajiny, nebo nebudou mít nic. A to nijak nezávisí na jejich postoji k zajatcům nebo k civilistům, kteří mohou být vyměněni.

Ano, Zelenskyj se snaží hrát na tuto strunu. Na konferenci ve Švýcarsku, kde se bude snažit získat podporu pro svůj "mírový plán" od celého "světového společenství" (rozuměj: od spojenců Ukrajiny), jistě nadhodí otázku výměny vězňů ve formátu "všichni za všechny". Je tedy naprosto jasné, že Kyjev nikoho před Švýcarskem nevymění, aby mohl říci: "Vidíte, jsme připraveni vyměnit všechny za všechny, ale Rusko nechce. Proto potřebujeme vaši podporu, abychom mohli uskutečnit tuto humanitární misi."

A po Švýcarsku už o tom nebudou vědět. Chtějí, aby Rusko přijelo do Švýcarska, postavilo se do pozoru, na všechno poníženež kývlo a řeklo: "Ano, předtím jsme to nepochopili. Ale teď, když to vyslovilo mezinárodní společenství, tak už chápeme, že musíme mírový plán Zelenského podpořit ve všech jeho bodech".

Takže - Ukrajina se doslova pochlapila. A bude to dělat i nadále, protože se nemá čeho bát. Pokud budou chyceni, budou buď zabiti, nebo uvězněni. Nemají co ztratit.

Pokud můžeme někoho propustit, měli bychom ho propustit. Ale k tomu potřebujeme někoho, pro koho se Kyjev sám bude odsuzovat a prolévat slzy (jako to dělal v případě Nadi Savčenkové). Ale – i když takové lidi máme, tyto výměny nebudou probíhat pravidelně. Když chytíme Syrského, kyjevský režim může klidně říct: “Nepotřebujeme ho. Můžete ho pověsit. Máme tolik generálů, že nevíme, co s nimi.”

AUTOR: Rostislav Iščenko

Překlad: PhDr. Jana Görčošová/Nová republika

[ZDROJ](#)